

Zestiende Hoofdstuk.

Naar Zeist.

Den volgenden morgen voerde de tram onze vrienden naar Breskens. Hier stonden ze aan den oever van den breeden Scheldemond. Nu gevoelde Jan meer belangstelling voor 't nieuwe dan te Brugge.

Nooit had hij een stoomboot gezien; stoombooten kwamen niet in 't kleine kanaal van de Leie naar Rousselare. Thans mocht hij er op een varen. En dan zag hij de Schelde, die hier de wijde zee ontmoet.

Marietje was wat bang en kroop dicht bij moeder, maar Jan vond dit reisje heerlijk. Hier eindigde dus de stroom, die Antwerpen zegen en rijkdom bracht . . . .

Antwerpen! Ach, vroeger was 't zoo, maar nu lag de koopstad doodsch en verlaten en waren vreemden er meester. En de zee was vol van die gruwelijke mijnen, waarop schepen stootten, welke dan in de lucht sprongen . . . . 't Was oorlog immers!

Aan den overkant van de rivier zag Jan Vlissingen. Na

een twintig minuten varen lag de boot er in de haven. Nu moesten onze vrienden op den trein. 't Werd een reis van een heelen dag, met veel vragen, want vrouw Moerman gevoelde zich hier erg vreemd. Maar wat gaf dat? De familie ging thans waarschijnlijk naar vader.

Tegen den avond kwamen onze reizigers te Zeist. 't Laatste deel van den tocht ging gemakkelijker, want veel Belgen waren nu vereenigd, om naar 't kamp te trekken.

Dat kamp bestond uit tenten, maar men was druk bezig met houten barakken te maken, een beter verblijf voor de soldaten.

't Kamp was door prikkeldraad omgeven en Hollandsche militairen hielden er de wacht, want de Belgen mochten niet wegloopen. Ze waren geïnterneerd, dat beteekent, Holland moest zorgen, dat ze niet weg konden gaan. Ook Duitschers en Engelschen, die de grens overstaken, waren zoo in kampen gebracht. Maar al die geïnterneerden ondergingen een goede behandeling.

Vrouw Moerman en haar kinderen kwamen bij het hek. O, wat liepen daar binnen veel Belgische soldaten!

Moeder voelde haar hart bonsen . . . . Zou ze nu waarlijk haar man zien?

't Drietal mocht binnengaan. Plots werd Marietje opgenomen en klonk het:

„O, mijn lieveling toch, mijn lieveling.”

„Vader!” riepen drie monden.

Allen schreiden . . . 't was een treffend wederzien.

„God zij geloofd . . . . God zij geloofd!” herhaalde moeder al maar door. „Nu zijn we toch samen.”

Moerman zag er wat ouder uit, maar was goed gezond. Nadat hij vrouw en kinderen hartelijk, o zoo hartelijk begroet had, bracht hij ze in een tent.

„'t Is of ik droom,” zei moeder, haar tranen afdrogend.

„Nee, nee, 't is geen droom,” antwoordde vader. „We zijn samen . . . wonderlijk samen gebracht. O, wat hebben we elkaar veel te vertellen! Ik heb in de krant van Rousset gelezen. Wat was ik ongerust! En toen kreeg ik dat telegram uit Sluis! 'k Schreide van vreugde.”

Daar zat hij met Marietje op de knieën en streelde hij Jan over 't haar en keek dan weer vol liefde naar zijn goede vrouw.

„Maar nu moet je me eens gauw van moeder en tante Louise vertellen,” zei hij dan.

Een schaduw verduisterde moeders gelaat.

„Er is wat gebeurd,” hernam vader die dat zag. „Waar is moeder?”

„O, je mag niet schrikken . . . .”

„Dood? . . . . Zeg het toch . . . .”

„Gestorven . . . .”

„Is moeder gestorven . . . of . . . .”

„Nee, niets geweldigs, moeder is kalm gestorven in 't huis van je broer Emiel. We waren naar West- Roozebeke gevluht.”

Een snik nokte Moerman in de keel, maar de arme man hield zich goed.

„Vertel mij alles,” sprak hij stil.

Diep bewogen luisterde hij naar het droevig verhaal.

„Moeder zal in vrede rusten,” zei hij dan. „Ja, die oorlog was te veel voor haar . . . . Veel oude mensen moeten in dezen verschrikkelijken tijd sterven . . . . 'k Ben blij dat ze toch kalm heenging en nog aan mij dacht . . . .”

Vader was eenigen tijd stil. Als een kloeke man moest hij dit leed dragen. En dat zou hij ook doen, maar 't nieuws was overweldigend.

Als geïnterneerden bezoek van familieleden krijgen mogen zij eenigen tijd het kamp verlaten. Moerman ontving

daartoe ook toestemming en reed met de zijnen op de tram naar Amersfoort. Onze vrienden namen er hun intrek in een herberg.

„En vertel nu toch eens, wat er met jou gebeurd is,” zei moeder.

„Straks. Eerst moet je wat eten... en Marietje zakt haast van mijn knieën van slaap. Straks als we rustig zitten... 'k heb heel wat te vertellen.”

Hier hoorde men toch geen kanon, hier was het rustig, en, al bleef de weemoedige gedachte aan grootmoeder, toch voelden allen zich verheugd, weer samen te zijn. Had men nu 't goede nieuws maar aan de familie te Rousselare kunnen melden.

EEN VLAAMSCH GEZIN

IN

OORLOGSTIJD

DOOR A. HANS

ALKMAAR. GEBR. KLUITMAN